

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. IX. Testimonia Gentilium, Judæorum, & Mahumetanorum, nonum
credibilitatis nostræ fidei argumentum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

insania est, Evangelio non credere, cuius veritas A
sanguis martyrum clamat, Apostolica respo-
sione vocis, prodigia probant, ratio confirmat,
elementa loquuntur, & DÆMONES CONFI-
TESTUR.

§. IX.

Testimonia Gentilium, Iudeorum, & Mahu-
metanorum, nonum credibilitatis nostræ
fidei argumentum.

Cum Novatianus cap. 18. de Trinit. recte
dixerit, Firmum esse genus probationis quod ab
adversariis sumitur, ut veritas etiam ab ipsis ini-
micitis veritatis probetur, vel ut loquitur Eucherius
homil. 2. de Paschate, Validis absque dubio ni-
tatur privilegiis, qui causam de Adversarii asse-
rent infirmitas; non possum efficacius veri-
tatem fidei nostræ suadere, quam adducendo ea
quæ in ejus laudem ipsius Adversarii, nimirum
Gentiles, & Judæi, ac Mahumetani protulerunt,
& scriptis commendaverunt: plura enim in laudem
& commendationem Christi & nostræ Religio-
nis in eorum libris reperiuntur. Nam in primis
ex Gentilibus Plato in libro de legibus hæc scribit
sanc admiratione dignissima: Mensura omnium
non homo, sed Deus est; maxime vero si Deus
sit homo. Item interrogatus quandiu standum
ipsum legibus foret? respondit: Donec aliquis sa-
cratus homine in terris appareat, qui fontem omni-
um veritatis aperiat, quem denique sequantur
omnes.

Cæsar Augustus (ut referunt Suidas, Cedrenus,
Nicephorus, & alii) aram Romæ in Capitolio
erexit, cum hac inscriptione, ARAPRIMO-
GENITI DEI, qui putatur esse locus in Capi-
tolio, ubi nobilissimum Templum antiquitus
erat Jovis Capitolini: eo vero prostrato, succe-
ssit Basilica Dei Genitricis Mariæ, dicta ea de cau-
sa, ARACELI. Alii dicunt Dei Genitricem Mari-
am, infantem in ulvis habentem, sublimem in
aere ab eodem Augusto illie esse conspectam.

D. Augustinus lib. 1. de consensu Evangelista-
rum refert, quod cum Tiberius mortem Christi
accepisset, eum in Deorum album adscribere vo-
luit, sed à Senatu impeditus est, qui noluit Chri-
stum pro Deo agnoscere, quia dicebat eum esse ze-
lopyum, nullumque alium Deum secum per-
mittere.

Narrat quoque Lampridius in vita Severi, Im-
peratorem Adrianum omnia Tempia in honorem
Christi dicasse, & ut in posterum templa absque
idolis extruerentur, & extructa diruerentur, edi-
fuisse: sed Augures dissenserunt, & in eum acriter
invehi, quod mente conceperat impediverunt;
sed tamen locupletissimum de Christi Divinitate
& innocentia reliquit testimonium.

Alexander Severus in Oratorio imaginem Chri-
sti servabat, coram qua singulis diebus procum-
bebat. Antonius vero Pius, audiens hanc senten-
tiam, Alteri ne feceris quod tibi fieri non vis, inter
Christianos pervagatam, mirificè eam commen-
davit, dixitque eum fore virum omni exceptione
majorem, qui eam ad amissum observaret, mul-
taque bona de Christo ipso, tanquam illius sen-
tentia autore, referre solebat.

Extat insuper Plinii junioris ad Trajanum Epi-
stola, quæ probatos mores, sanctosque Chri-
stianorum ritus describit, dicens: Eos esse solitos
seorsim ad lucem convenire, carmenque Christo

quasi Deo dicere secum invicem, sequo Sacramen-
to non in scelus aliquod obstringere, sed ne furta,
ne latrocinia, ne adulteria committerent, ne fidem
fallerent, ne depositum appellati aliquarent. Quod in
causa fuit, ut idem Trajanus ab eorum persecu-
tione desisteret.

Demum leguntur in calce, Apologiæ Justini
Martyris tres Imperatorum Romanorum Epi-
stolæ, in commendationem Christianorum, in qua-
rum una testatur Marcus Aurelius, qui eam ad Se-
natum Romanum scripsit, se in re prorsus despe-
rata, Christianorum precibus, insignem de hosti-
bus victoriam reportasse, & in media Germania,
montibus undique cum suis conclusum in extre-
ma siti optatam à Cælo pluviam obtinuisse, quos
propterea egregie commendans, jubet ut si quis
Christianum deinceps accusaret, vivus combu-
reatur, quemadmodum videre est tum in Justino,
tum in Baronio, qui eas litteras sub annum
176. num. 22. ad verbum refert. Hæc quoad
Gentiles.

Quantum verò ad Judæos, celebre reperitur de
Christi miraculis & sanctitate, Josephi testimo-
nium, lib. 18. Antiquit. c. 4. ubi de illo hæc scribit:
Fuit autem his temporibus Iesus sapiens vir, si ta-
men virum eum nominare fas est: erat enim mirabi-
lium operum effector, & Doctor omnium eorum,
qui libenter audirent quæ vera sunt. Et multos qui-
dem Iudeorum, multos etiam ex gentibus sibi ad-
iunxit: Christus hic erat. Hunc accusatione primo-
rum nostræ gentis virorum, cum Pilatus in Crucem
agendum decrevisset, non deseruerunt hi qui ab in-
itio eum dilexerunt, Apparuit enim eis tertid die
iterum vivus: secundum quod divinitus inspiratus
Propheta, vel hæc, vel alia innumera miracula fu-
tura prædixerant; sed & in hodiernum diem Chri-
stianorum, qui ab ipso nuncupati sunt, & nomen
perseverant, & genus, Philo etiam disertissimus Ju-
dæorum librum scripsit de sanctitate & puritate
vitæ primorum Christianorum, Alexandria de-
gentium, ut testatur D. Hieronymus in lib. de
Scriptoribus Ecclesiasticis.

Denique Christi nomen etiam apud ipsos Ma-
humetanos, Christianæ Religionis insensibilissimos
hostes, venerabile est: Mahumetus enim in Al-
corano (teste Marcilio Ficino lib. de Christiana
Religione cap. 2.) Jesum Christum Dei virtutem
sapientiam, animam, flatum, Spiritum, Verbum-
que, afflatu quodam divino ex Maria Virgine per-
petua natum, appellat; aitque ipsum suscitasse
mortuos, aliaque plurima miracula divinitus ef-
fecisse, & cunctis Hebræorum Prophetis esse su-
blimiorem. Unde ex Mahumetanis, qui Mahu-
meti sepulchrum visunt, nisi etiam Christi sepul-
chrum viserint, nondum satis purificati existi-
mantur: qui Christi vel Mariæ nomen contume-
liosè commemorat, apud eos severe punitur, In-
ducit præterea idem Mahumetus in Alcorano
Deum ita loquentem: Cum Prophetas alios aliis
præfecerimus, eosque allocuti fuerimus, Christo Ma-
riæ filio, animam nostram propriè conserentes, vim
atque virtutem præ cæteris præbimus. Denique quo-
ties Evangelium nominat, quod sæpissime facit,
toties proprio cognomento librum appellat lu-
cidum; aliquando etiam addit esse lumen testa-
menti, castigationem, rectamque viam timentibus
Deum.

Confirmatur hoc testimonium ex iis quæ refert
Duverderius, Historiographus Gallus, in com-
pendio Historiæ Turcicæ, in vita Bajazeti secun-
di. Quo tempore (inquit) Bajazetus, pacis cum
Veneris inita suavitatibus frueretur, Talismanus
Hh ij qui-

quidam (Sacerdos est Mahumetica Secta) qui à longa annorum serie Alcoranum legebat in Templo Sancta Sophie, die quadam librum manu tenens, ut aliquot eius paginas Imperatori, magni populi comitato cetera, exposceret, subito eum in terram proiciens, fixæque intuitus Baiazetum: Miror (inquit) Domine, Principem adeo doctum, & sapientem, falsi huius Legislatoris quem Tu Prophetarum omnium maximum credis, non agnovisse ineptias. Scias nihil inesse divini legibus ab eo præscriptis, omnes sensuum oblectamenta respiciunt, quibus homines alliciant; nec alio fine impostorem illum voluisse, solâ gladii pugna, leges sue controversias dirimi, quam ut stropharum suarum agnitionem præriperet. Eas sepe cum Christianorum legibus contuli, & semper cum notabili differentia meritorum, Christianas reperi fundatas in puritate vitæ mirabili, & in inconcussa omnino veritate. Mahumetica nihil aliud sunt, quam turpitudines, & ludificationes. Unde concludo amplectendam solam IESU CHRISTI. Religionem.

Erat Baiazetus Principum omnium superstitiosissimus, qui proinde Talismanum vix hac ultima verba complentem, à templo extrahi, ac protinus occidi iussit. Veritus tamen publicationem huius nuntii, quod tantopere sue gloriæ præiudicabat, severissime prohibuit omnibus qui sermonem illum audierant, ne cuiquam de eo aliquid revelarent. At is, pro cuius honore Sacerdos ille mortem adeo generosam perulerat, loqui fecit Turcam Thyrum, illustris illius Tragedia spectatorem, ne à Christianis regionum illarum nesciretur, ex qua miræ edificati sunt Hæc Duverderius.

§. X.

Miracula à Christo, ejusque Discipulis, & aliis Sanctis viris edita, decimum creditilitatis nostræ fidei argumentum.

261 **V**is miraculorum ad confirmandam veritatem maxima est, cum illa (ut ait Chrysostomus homil. 14. in Matth.) sint pignora divine omnipotentia, hoc est opera in quibus nobis ita elucet Dei potentia, ut constet quod nulla creatura hæc potuerit præstare, vel ut alii dicunt, sigilla Divinitatis, quibus Deus ea quæ credenda proponit, obsignare solet: ideoque si quæ doctrina confirmatur miraculis, tanquam à Deo revelata, dubitandum non est, quin ipsa sit vera, & divinitus tradita. Multis autem, magnisque miraculis, fidem Christianam à Christo, ejusque Discipulis confirmatam esse, testatur Apostolus ad Hebræos 2. his verbis: In nos confirmata est, contestante Deo signis, & portentis, & variis virtutibus, & Spiritus Sancti distributionibus. Id etiam constat ex quatuor Evangelis, ubi passim cæci, muti, surdi, claudi, paralytici, leprosi, hydropici, & alii leguntur à Christo sanati; mortui etiam suscitati, demones è corporibus pulsi, maria solo jussu sedata, & calcata, futura libera certissime prædicta, & alia innumera signa & miracula; quæ (ut ait D. Joannes) si enarranda essent per singula, nec ipsum arborum mundum capere posse eos qui scriberentur libros. Unde bellissime Chrysostomus homil. 14. & 28. in Matth. ait Evangelistas, nubes quasdam signorum (miraculis scilicet innumeris, veluti guttis pluviae, fœtas) grandi verborum paritate ea transcurrisse signa, neque in singulis immoratos esse, sed unico verbo miraculorum pelagus comprehendisse.

A Stultum autem & ridiculum est quod aliqui infideles dixerunt, nempe Christum tot & tam stupenda fecisse miracula, ob excellentiam temperamentum quo prædita erat adorand. ejus caro; nam, ut rectè arguit Michael Medina libro citato de recta fide in Deum, Christus Joan. 4. absentem filium Reguli sanavit, verbi unius pronuntiatione; non igitur vi corporeæ; neque enim vis corporea in locum adeo remotum à Christo potuisset agere. Deinde ea vis egisset in omnia æque distantia à Christo, & non unum, sed omnes agros, in iphara illius activitatis sanasset, nam vis corporea, ut temperamentum, egisset sine consilio & electione; neque fuisset determinata ad illum in particulari sanandum, & non omnes alios, æqualiter à Christo distantes. Inde sequitur, quod neque Christus fecit sua miracula vi astrorum, ut aliqui Astronomi delirant, citati ab eodem Medina: nam aspectus Astrorum non agit ad libitum cause eligentis, sed duntaxat in locum illi aspectui expositum: At Christus ubi & in quos voluit exercuit vim effectricem miraculorum: Ergo &c. Sequitur etiam non fuisse facta Christi miracula, vi imaginationis, ut alii somniant: imaginatio enim agit tantum intra corpus animale cuius est, nec potest immutare subjecta distantia. Addo quod nulla vis temperamenti, nec astrorum, vel imaginationis, potuit causare Solis eclipses, sedate maria, effugare demones, mortuos suscitare, & cetera præstare quæ in Christi miraculis continentur.

Nec solus Christus in confirmationem nostræ fidei miracula edidit, sed etiam Apostoli, ut testatur Lucas in actis, Paulus in Epistolis, & Marcus capite ultimo sui Evangelii. Plura etiam leguntur facta miracula ab aliis Apostolorum coetaneis, & à successoribus eorum, quæ scripserunt SS. Patres, ut Athanasius in vita S. Antonii, Nyssenus in vita Sancti Gregorii Taumaturgi, Hieronymus in vita Sancti Hilarii, Ambrosius in libro de Virginibus, Augustinus lib. 22. de civit. cap. 8. Severus Sulpitius in vita Sancti Martini, Theodoretus in vita S. Symonis Stylitæ, & Gregorius magnus in Dialogis. Sunt etiam nunc perpetua quedam & continua miracula, ut olim erant apud Indæos piscina probatica, & alia quedam: nam continuum miraculum capitis, & ampullæ sanguinis S. Januarii, Neapolitanis notissimum est, & experientia cuique volenti conspicuum. Plura etiam videntur Sanctorum corpora, post multa sæcula adhuc incorrupta & integra.

Corpus Sancti Claudii, Archiepiscopi primum Bizuntini, deinde Monachi D. Benedicti, & Abatis Monasterii Turenensis, ab annis plusquam mille ducentis in eodem Monasterio integrum prorsus & incorruptum perseverat. Idem testatur Clemens VIII. de B. Agnete Politiana, Ordinis nostri Virgine, in ejus Canonizationis diplomate: & tota Hispania demiratur non integritatem solum & incorruptionem corporis Seraphicæ Virginis Theresiæ, sed & celestem liquorem, omni balsamo puriorem ac suaviorem, ex eodem Sacratissimo corpore promanantem. Quantum ad alia miracula perpetua, omni admiratione digna, taceo pulverem è sepulchro Sancti Raymundi Pennafortii, ab annis quadringentis, in morborum omnium remedium, sed præcipue febrium, perenniter enascentem. Omitto Tau-

matur-